

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 652/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti SH TRADE, s. r. o., Košice, Rhodyho 14, Bardejov, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Janči, s. r. o., Dončova 1451/21, Ružomberok, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ladislav Janči, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 49/2013 z 21. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti SH TRADE, s. r. o., Košice, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. augusta 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti SH TRADE, s. r. o., Košice, Rhodyho 14, Bardejov (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf/49/2013 z 21. mája 2014, ktorou žiadala vydať tento nález:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky Rozsudkom sp. zn. 2Sžf/49/2013 zo dňa 21. 5. 2014 porušil základné právo spoločnosti SH TRADE, s. r. o., Košice, Rhodyho 14, 085 01, Bardejov, IČO: 31 712 673, zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Prešov, oddiel: Sro, vložka číslo : 24051/P, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/49/2013 zo dňa 21. 5. 2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti SH TRADE, s. r. o., Košice, Rhodyho 14, 085 01, Bardejov, IČO: 31 712 673, zapísanej v obchodnom registri Okresného súdu Prešov, oddiel : Sro, vložka číslo: 24051/P sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 Eur, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa – Advokátska kancelária JUDr. Ladislav Jančí, s.r.o...“

Ako vyplýva zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a k nej pripojených príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 37/2011, v ktorom sa proti Finančnému

riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia č. I/223/15370-80525/2011/999608-r z 5. augusta 2011 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“). Žalovaný týmto rozhodnutím potvrdil platobný výmer Daňového úradu Košice II (ďalej len „správca dane“) č. 696/230/25207/11/Mich zo 17. mája 2011, ktorým mu bol vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2010 v sume 57 813,73 € (ďalej len „rozhodnutie správcu dane“). Správca dane po vykonaní daňovej kontroly u sťažovateľa dospel k záveru, že dodanie tovaru spoločnosťou M..., pre sťažovateľa sa neuskutočnilo v tuzemsku, ale v zahraničí, pretože podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v čase dodania tovaru (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“) je rozhodujúce miesto, kde sa tovar nachádza, keď sa odoslanie alebo preprava tovaru osobe, ktorej má byť tovar dodaný, začína uskutočňovať. Pri tomto dodaní tovaru, keď miesto dodania je v zahraničí, nevznikla spoločnosti M..., daňová povinnosť [§ 13 ods. 1 písm. a) zákona o dani z pridanej hodnoty] pri dodaní tovaru pre sťažovateľa, tak ako to je uvedené na vystavených faktúrach, preto sťažovateľovi nevzniklo právo odpočítať daň z dodaného tovaru od spoločnosti M..., [§ 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o dani z pridanej hodnoty], z vystavených faktúr v sume 57 813,73 €, pretože pri tomto dodaní tovaru nevznikla daňová povinnosť a nemohla byť uplatnená voči platiteľovi. Tento tovar – zinok a hliník – bol nakúpený v Holandsku a dodaný priamo do Poľskej republiky (spoločnosti N...) a do Českej republiky (spoločnosti A...). Spoločnosť M..., nakupovala tovar v inom členskom štáte v Holandsku. Správca dane na základe kontrolných zistení preto neuznal sťažovateľovi právo na odpočítanie dane z faktúr vystavených M...

Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 37/2011-31 z 18. januára 2013 žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol [§ 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)] a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia žalovaného aj s jeho postupom.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Sžf 49/2013 z 21. mája 2014 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 2 S 37/2011-31 z 18. januára 2013 ako vecne správny potvrdil.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 49/2013 z 21. mája 2014 nadobudol právoplatnosť 13. júna 2014.

Sťažovateľ sťažnosť doručení ústavnému súdu, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 49/2013 z 21. mája 2014, odôvodnil tým, že tento rozsudok nie je dostatočne odôvodnený a je založený na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože najvyšší súd vykladal aplikované ustanovenia ústavne nekonformným spôsobom. Správne súdy neprihliadli na to, že jednotlivé strany dodatočného platobného výmeru správcu dane nie sú očíslované, a preto sťažovateľ nevie, či mu bolo doručené rozhodnutie úplné, a navyše sa nevysporiadali ani s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej výrok dodatočného platobného výmeru správcu dane je zmätočný, nepreskúmateľný a nelogický, pretože „z výroku daného rozhodnutia - dodatočného platobného výmeru vyplýva, že hoci daňový úrad za kontrolované zdaňovacie obdobie február 2010 vyrubil spoločnosti žalobcu rozdiel dane v sume 57.813,73 Eur, hoci žalobcom uvedená daň v daňovom priznaní predstavovala sumu - 247.083,61 Eur, daňový úrad priamo vo výroku priznáva, že spoločnosti žalobcu bude vrátený nadmerný odpočet vo výške 1.879.269,88 Eur“.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľa dostatočne nevysporiadal ani s tým, že hoci sťažovateľ žiadal zabezpečiť uzatvorené kúpne zmluvy a vypočúť zástupcov M..., neboli tieto dôkazy vykonané, a ani s jeho námietkou, že správca dane vo veci nevykonal ústne pojednávanie, ktoré je podľa názoru sťažovateľa obligatórne. Podobne najvyšší súd podľa názoru sťažovateľa dostatočne nereagoval na argumenty o nezákonnosti daňovej kontroly pre jej neprimeranú dĺžku a nemal k dispozícii ani len protokol z tejto daňovej kontroly. Pokiaľ ide o samotné posúdenie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty, sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd prijal nesprávny záver, podľa ktorého mu nárok nevznikol. Najvyšší súd nevzal riadne do úvahy „Rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vydaného v prípade C - 409/04 Teleo“, podľa ktorého na to, aby sa plnenie mohlo označiť za „nadobudnutie vnútri Spoločenstva podliehajúce DPH“, musí ísť o prevod práva nakladať s hnutel'nou vecou ako

vlastník na nadobúdateľa a o prepravu tovaru nadobúdateľovi predávajúcim, nadobúdateľom alebo na ich účet do členského štátu iného, ako je ten, z ktorého je tovar prepravovaný.

V danom rozhodnutí tiež bol podľa sťažovateľa „*potvrdený princíp nemožnosti postihovania tých daňových subjektov, ktoré konajú v dobrej viere*“. Neobstojí podľa neho ani záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sa dodanie tovaru spoločnosťou M..., pre sťažovateľa neuskutočnilo v tuzemsku, ale v zahraničí.: „*Nie je sporné, že k dodaniu tovaru zo strany spoločnosti M... sťažovateľovi došlo, že nešlo o bezodplatné dodanie tovaru ale o dodanie tovaru za protihodnotu zodpovedajúcu dohodnutej kúpnej cene tovaru, a nie je sporné ani to, že uvedené spoločnosti konali v postavení zdaniteľnej osoby v zmysle z. č. 222/2004 Z. z., pričom rovnaké postavenie zdaniteľnej osoby v zmysle citovaného právneho predpisu mal aj sťažovateľ. Nakoľko dodávateľ tovaru bol platiteľom DPH, tovar dodal, o tomto účtoval a vystavil pre sťažovateľa daňový doklad obsahujúci všetky predpísané náležitosti, pričom účtoval s DPH... Nakoľko podmienky (§ 49 ods. 2 a § 51 zákona o dani z pridanej hodnoty, pozn.) v danom prípade boli splnené... sťažovateľ mal právo odpočítať daň z uvedených obchodných prípadov, osobitne, ak daňové doklady ktoré prijal obsahovali DPH, sťažovateľ za takto nadobudnutý tovar, z ktorých ďalej obchodoval zaplatil a zaplatil aj DPH. Už táto okolnosť svedčí o jeho dobromyseľnosti, ako aj to, že dodávateľia - spoločnosti sídliace v SR uplatnili daň na výstupe z týchto obchodov, čo bolo predmetom ich daňových kontrol, ktoré to preukázali a daňové úrady to nespochybňovali. (U sťažovateľa napriek tomu prijali iný názor a postupovali inak, teda na jednu dodávku tovaru uplatnili 2 rôzne režimy). Podľa sťažovateľa konajúci daňový úrad a súdy úplne nesprávne pojem dodanie tovaru v podstate stotožnili s právnou otázkou premiestnenia tovaru, aj keď ide o zjavne rozdielne právne pojmy majúce svoj význam pri hodnotení otázky existencie zdaniteľného plnenia... Dodanie tovaru nie je podmienené fyzickým odovzdaním tovaru kupujúcemu a ani sa takýto úkon pri dodaní tovaru v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. nevyžaduje. V tomto smere poukazujeme na Smernicu Rady č. 2006/112/ES z 28. 11. 2006, ktorej obsah bol v namietanom rozhodnutí nerešpektovaný. Máme za to, že daňový úrad účelovo staval na preukazovaní vyloženia či naloženia tovaru v určitom mieste, aj keď táto okolnosť nie je pre rozhodnutie v danej veci právne relevantná. Prevod*

práva nakladať s hmotným majetkom bol v danom prípade založený kúpnu zmluvou uzatvorenou na území Slovenskej republiky. Ak k prevodu práva nakladať s hmotným majetkom došlo medzi dvomi zdaniteľnými osobami majúcimi sídlo na území Slovenskej republiky, na základe uzatvorenej kúpnej zmluvy v zmysle § 409 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a samotná zmluva, ktorá založila prevod práva nakladať s hmotným majetkom, sa uzatvorila na území kde majú sídlo oba na tomto obchode zúčastnené subjekty, potom nie je možné pripustiť žiadnu polemiku o mieste dodania tovaru, ktorým je jednoznačne územie Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto

odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľa ústavný súd tiež zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 373/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd preskúmal rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 49/2013 z 21. mája 2014 a v tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na relevantnú časť jeho odôvodnenia:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O. s. p.) preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 212 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené najmenej päť dní pred jeho vyhlásením na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a došiel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa

zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§244 ods. 1, 2 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím alebo postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. I/223/15370-80525/2011/999608-r z 5. augusta 2011, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice II č. 696/230/25207/11/Mich zo 17. mája 2011, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) bol žalobcovi vyrubení rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2010 v sume 57 813,73 €.

V danej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že v obdobnej veci už rozhodol napr. rozsudkom sp. zn. 2Sžf/55/2012 z 31. júla 2013.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/55/2012 z 31. júla 2013, ktorého text uvádza nasledovne:

„Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH predmetom dane je dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

Podľa § 13 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH miestom dodania tovaru, ak je dodanie tovaru spojené s odoslaním alebo prepravou tovaru, je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa odoslanie alebo preprava tovaru osobe, ktorej má byť tovar dodaný, začína uskutočňovať, s výnimkou podľa písmena b/, odseku 2a § 14.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu

uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Na vznik nároku na odpočítanie DPH nepostačuje len predloženie dokladov s požadovanými formálnymi náležitosťami, ale tieto musia súhlasiť aj so skutkovým priebehom deklarovaného obchodu. V prejednávanom prípade ide o predaj toho istého tovaru v rámci reťazového obchodu realizovaného medzi týmito podnikateľskými subjektmi: dodávateľia žalobcu (M...) – žalobca – odberatelia žalobcu (spoločnosti v Poľsku a Českej republike). Prepravu tovaru zabezpečil a zaplatil žalobca, ktorý si u prepravcov objednal prepravu tovaru z Belgicka a Holandska do Českej republiky.

Aj keď trasa prepravy tovaru prechádzala aj cez územie SR, z CMR prepravcu je zrejmé, že preprava sa začala uskutočňovať v Holandsku, resp. Belgicku (kde bol tovar naložený) a ukončila sa v Poľskej republike, resp. Českej republike (kde bol tovar vyložený u odberateľov žalobcu).

Keďže išlo o dodanie tovaru spojené s prepravou, podmienky na určenie miesta dodania tovaru sú stanovené v § 13 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, z ktorého vyplýva, že miestom dodania je miesto, kde sa preprava tovaru osobe, ktorej má byť tovar dodaný, začína uskutočňovať. V prejednávanom prípade týmto miestom je Belgicko, resp. Holandsko, teda nie Slovenská republika, z čoho nepochybne vyplýva, že dodanie tovaru sa neuskutočnilo v tuzemsku a nie je predmetom dane podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH. Spoločnostiam M... a S... nevznikla daňová povinnosť a žalobcovi nevznikol nárok na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ v spojení s ods. 1 zákona o DPH.

V odvolaní žalobca namietal skutočnosti, ktoré už boli predmetom preskúmania v konaní pred súdom prvého stupňa. Žalobca sa domáhal v žalobe a taktiež v odvolaní toho, aby na jeho prípad boli aplikované závery rozsudku Európskeho súdneho dvora C-409/09, a to na dodávateľský vzťah spoločnosti M..., resp. S... – žalobca.

Európsky súdny dvor (teraz Súdny dvor Európskej únie) rozsudkom C-409/04 rozhodol, že:

1. Článok 28a ods. 3 prvý pododsek a článok 28c A písm. a/ prvý odsek Šiestej smernice Rady 77/388/EHS, zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2000/65/ES zo 17. októbra 2000, sa majú vzhľadom na pojem „odoslaný“ uvedený v oboch týchto ustanoveniach vykladať v tom zmysle, že k nadobudnutiu tovaru v rámci Spoločenstva a k uplatneniu oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane dôjde len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa a keď dodávateľ preukáže, že tento tovar bol odoslaný alebo prepravený do iného členského štátu a že v dôsledku tohto vývozu alebo tejto prepravy fyzicky opustil územie členského štátu dodania.

2. Článok 28c A písm. a/ prvý odsek šiestej smernice 77/388, zmenenej a doplnenej smernicou 2000/65, sa má vykladať v tom zmysle, že odporuje tomu, aby príslušné orgány členského štátu dodania nútili dodávateľa, ktorý konal v dobrej viere a predložil dôkazy, ktoré na prvý pohľad odôvodňovali jeho právo na oslobodenie dodávky tovaru v rámci Spoločenstva od dane, aby následne zaplatil daň z pridanej hodnoty z tohto tovaru, keď sa zistí, že uvedené dôkazy sú nepravdivé, pričom však nedôjde k preukázaniu účasti uvedeného dodávateľa na takomto podvode, pokiaľ však tento dodávateľ prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jeho moci, aby sa uistil, že dodávka v rámci Spoločenstva, ktorú uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.

3. Skutočnosť, že nadobúdateľ predložil daňovým orgánom členského štátu určenia vyhlásenie týkajúce sa nadobudnutia tovaru v rámci Spoločenstva, akým je predmetné vyhlásenie vo veci samej, môže byť doplňujúcim dôkazom na účely preukázania, že tovar skutočne opustil územie členského štátu dodania, nemožno ho však považovať za určujúci dôkaz na účely oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane z pridanej hodnoty.

Rozsudok súdneho dvora C-409/04 vychádzal z iných skutkových okolností ako je tomu v prejednáwanej veci. Teleos a iné spoločnosti predali mobilné telefóny spoločnosti Total Telecom Espana SA/Ercosys Mobil SA (ďalej len TT). Miesto určenia tovaru sa nachádzalo vo Francúzsku a v Španielsku. Teleos a iné spoločnosti boli len povinní poskytnúť tovar k dispozícii TT v sklade nachádzajúcom sa v Spojenom kráľovstve, pričom TT bola zodpovedná za pokračovanie prevozu do dohodnutého členského štátu. Teleos a iné spoločnosti dostali od TT po predaji nákladný list CMR, obsahujúci podpis TT, ktorý mal

potvrdiť, že mobilné telefóny boli doručené do stanoveného miesta určenia. Príslušný orgán Spojeného kráľovstva v oblasti výberu dane z pridanej hodnoty spočiatku uznal tieto doklady ako dôkaz vývozu tovaru mimo územia Spojeného kráľovstva, takže uvedené dodávky boli oslobodené od dane z pridanej hodnoty a Teleos a iné spoločnosti mali právo na vrátenie dane zaplatenej na vstupe. Počas následných kontrol bolo v niektorých prípadoch zistené, že miesto určenia uvedené na nákladnom liste CMR bolo nesprávne, že v nich uvedení prepravcovia buď neexistovali, alebo neuskutočnili prepravu mobilných telefónov a že evidenčné čísla patrili neexistujúcim vozidlám alebo vozidlám nevhodným na prepravu takéhoto tovaru. Príslušný orgán Spojeného kráľovstva v oblasti výberu dane z pridanej hodnoty na základe toho dospel k záveru, že mobilné telefóny nikdy neopustili Spojené kráľovstvo a v dôsledku toho začal vymáhať daň z pridanej hodnoty prislúchajúcu na tieto dodávky, pričom však uznal, že Teleos a iné spoločnosti sa na tomto podvode nijako nepodieľali. Vnútroštátny súd považoval za preukázané, že Teleos a iné spoločnosti nemali žiaden dôvod pochybovať o údajoch obsiahnutých v nákladných listoch CMR, ani o ich vierohodnosti, že tieto spoločnosti sa nepodieľali na žiadnom podvode a nevedeli o tom, že telefóny neopustili Spojené kráľovstvo.

Uvedený spor sa líši od prejednávanej veci v tom, že vo veci rozsudku súdneho dvora C-409/09 tovar fyzicky neopustil územie členského štátu dodania, pričom v prejednávanej veci správca dane dodanie tovaru nespochybňoval, žalobca sa dovoľával aplikácie druhého výroku rozsudku súdneho dvora C-409/09, s tvrdením, že platí princíp nemožnosti postihovania tých daňových subjektov, ktoré konajú v dobrej viere. V danom prípade však prepravu tovaru zabezpečoval žalobca prostredníctvom spoločností C... a U... Žalobca v žalobe ani v odvolaní nepopieral, že miesto nakládky tovaru bolo v Belgicku resp. Holandsku a miesto vykládky v Poľsku, resp. v Českej republike, len v zásade poukazoval na to, že tovar bol prepravovaný aj cez územie SR.

Vo veci rozsudku Súdneho dvora C-409/09 ako už bolo vyššie uvedené, bolo preukázané, že v prípade Teleos a iné spoločnosti, nemal dodávateľ žiaden dôvod pochybovať o údajoch obsiahnutých v nákladných listoch CMR, ani o ich vierohodnosti, čo však v tomto prípade vo vzťahu k žalobcovi nebolo preukázané, keďže sám zabezpečoval subdodávateľským spôsobom dodávku predmetného tovaru a mal teda vedomosť z akého miesta a do akého miesta sa dodávka tovaru realizovala.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia správcu dane z dôvodu absencie náležitostí ustanovených v § 30 zákona o správe daní a poplatkov, najvyšší súd zhodne so záverom krajského súdu uvádza, že z výroku dodatočného platobného výmeru je nesporné, že obsahuje ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo (§ 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov). Rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov sú náležité a presvedčivo odôvodnené tak, ako to upravuje § 30 ods. 3 druhá veta zákona o správe daní a poplatkov. Správca dane vyhodnotil doklady predložené žalobcom vo vzájomnej súvislosti so zisteniami a dokladmi zabezpečenými svojou vlastnou činnosťou. Pokiaľ išlo o rozdielny číselný údaj o rozdielu daní z pridanej hodnoty vo výrokovej časti a odôvodnení rozhodnutia, najvyšší súd toto tiež považuje len za zrejmu nesprávnosť. Údaj vyčíslený v záverečnom zhrnutí výsledkov kontroly na poslednej strane rozhodnutia súhlasí s vyčíslenou sumou vo výroku rozhodnutia, iný je len číselný údaj na predposlednej strane rozhodnutia správcu dane. Najvyšší súd poukazuje na to, že záväzný je výrok rozhodnutia, a tiež je potrebné poukázať na to, že medzi žalobcom a správcou dane nebola sporná výška vyčísleného rozdielu DPH, ale právne posúdenie realizovaného obchodu, z ktorého si žalobca uplatnil právo na odpočítanie DPH.

Pokiaľ išlo o námietku, že pred správnym orgánom nebolo realizované ústne pojednávanie, najvyšší súd uvádza, že z ustanovení zákona, na ktoré poukázal žalobca, nevyplýva povinnosť správcu dane nariadiť ústne pojednávanie pred vydaním rozhodnutia. Ustanovenie §11 zákona o správe daní a poplatkov upravuje spisanie zápisnice o ústnom pojednávaní a určuje jej náležitosti a ustanovenie § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní a poplatkov stanovuje právo daňového subjektu klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní. V tejto súvislosti krajský súd správne poukázal na to, že pred vydaním rozhodnutia vo veci bolo vykonané ústne pojednávanie na prerokovanie protokolu, nariadené na deň 21.3.2011, pričom z obsahu tejto zápisnice je zřejmé, že žalobca sa k výsledkom kontroly nevyjadril a rovnako nevyužil ustanovenie § 15 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov, aby sa v lehote ôsmich pracovných dní od doručenia protokolu k nemu vyjadril.

Námietka žalobcu ohľadne prekročenia zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly nemá oporu v zisteniach vyplývajúcich z administratívneho spisu. Podľa § 15

ods. 17 o správe daní a poplatkov správca dane ukončí daňovú kontrolu do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Orgán najbližšie nadriadený správcovi dane môže lehotu uvedenú v prvej vete v zložitých prípadoch pred jej uplynutím primerane predĺžiť, najviac však o šesť mesiacov, a ak ide o daňovú kontrolu zahraničných závislých osôb, ktoré vyčíslujú rozdiel základu dane podľa osobitného zákona, najviac o 12 mesiacov. Ak vykonáva daňovú kontrolu orgán podľa odseku 15, príslušným orgánom na predĺženie lehoty je ministerstvo. Daňová kontrola bola začatá 22.3.2010. Dňa 24.8.2010 požiadal správca dane nadriadený orgán o predĺženie lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Nadriadený orgán žiadosti vyhovel a lehotu predĺžil do 22.3.2011. O tejto skutočnosti bol žalobca upovedomený listom zo dňa 7.9.2010, ktorý prevzal dňa 13.9.2010. Daňová kontrola bola ukončená prerokovaním protokolu dňa 21.3.2011, t.j. v lehote podľa § 15 ods. 17 zákona o správe daní a poplatkov.“

Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia, z ktorých vychádzali daňové orgány oboch stupňov v citovanom rozhodnutí najvyššieho súdu boli obdobné ako skutkové zistenia vo veci, ktorá je predmetom tohto súdneho prieskumu, Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na uvedené závery sa s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/37/2011 31 z 18. januára 2013 stotožnil v celom rozsahu, preto ho podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.»

Podstatou sťažnostných námietok je nesúhlas sťažovateľa s nedostatočným odôvodnením napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý podľa jeho názoru neodpovedá na ním formulovanú relevantnú právnu argumentáciu, nesúhlas so spôsobom, akým sa najvyšší súd vyrovnal s porušením zákonnosti napadnutých daňových rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, a v konečnom dôsledku aj nesúhlas s celkovým právnym posúdením jeho veci.

Ústavný súd preskúmal v medziach svojej právomoci napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, z hľadísk, ktoré pripúšťa ústavný prieskum súdnych rozhodnutí na základe sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a dospel k záveru, že rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 49/2013 z 21. mája 2014 je ústavne udržateľný a sťažovateľom formulované námietky svojou relevanciou neodôvodňujú vyslovenie porušenia ním označených práv. Úlohou ústavného súdu totiž nie je skúmať úplnosť zisteného skutkového stavu ani naprávať prípadné skutkové omyly v parciálnych otázkach, ktorých sa mohli všeobecné súdy a daňové orgány, ktoré vydali nimi preskúmané rozhodnutia, dopustiť, ale v zásade len realizovať kontrolu zlučiteľnosti účinkov použitej interpretácie a aplikácie relevantných právnych predpisov s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Zásah ústavného súdu do výsledkov konania pred všeobecným súdom by bol možný len v prípade, ak by nimi vyvedené závery boli arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné, k čomu však v tomto prípade nedošlo.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 OSP, s prihliadnutím na ktoré po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu a administratívneho spisu dospel k záveru, že neexistuje dôvod, pre ktorý by sa odchýlil od argumentov a právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na skutočnosť, že najvyšší súd vo svojom odôvodnení formuloval vlastné relevantné závery len na doplnenie právnych záverov a hodnotení uvedených v rozsudku krajského súdu, s ktorými sa v plnej miere stotožnil, ktoré je potrebné posudzovať v ich celosti (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 373/08, IV. ÚS 350/09). Najvyšší súd sa vo svojom rozsudku vyjadril nielen k aplikovateľnosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) sp. zn. C-409/04 na prípad sťažovateľa, ale aj k namietaným nedostatkom v náležitostiach rozhodnutia správcu dane, procesným nedostatkom v dokazovaní (najmä pokiaľ ide o nevykonanie ústneho pojednávania), ako aj k otázke prekročenia zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Obdobne sa k námietkam sťažovateľa vyjadril aj krajský súd, ktorý sa okrem tých istých otázok, ktorých sa dotkol najvyšší súd, vyjadril aj k namietanému nevykonaniu ním navrhovaných dôkazov, k ním tvrdenej

nepreskúmateľnosti rozhodnutí žalovaného a správcu dane a napokon aj k námietke o nevykonaní ústneho pojednávania daňovými orgánmi.

Ústavný súd považuje rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 49/2013 z 21. mája 2014 za dostatočne odôvodnený, pretože jasným a zrozumiteľným spôsobom objasňuje právne posúdenie veci najvyšším súdom a vysporiadava sa i s pre vec podstatnou argumentáciou sťažovateľa vrátane jeho argumentácie smerujúcej k záverom formulovaným vo veci rozhodovanej Súdny dvorom.

Pokiaľ najvyšší súd poukázal v odôvodnení rozsudku sp. zn. 2 Sžf 49/2013 z 21. mája 2014 na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 55/2012 z 31. júla 2013 vydaný v inej obdobnej veci rovnakého sťažovateľa, ústavný súd pripomína, že tento rozsudok bol predmetom konania vedeného pred ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 135/2014, v ktorom sťažovateľ tvrdil, že týmto rozsudkom došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, a to z obdobných dôvodov, aké uvádza v tejto sťažnosti. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 135/2014-36 zo 6. mája 2014 konštatoval, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 55/2012 z 31. júla 2013 k porušeniu sťažovateľom označených práv nedošlo.

Ústavný súd v tejto veci nenachádza dôvod odchýliť sa od právneho názoru ním vysloveného vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 135/2014. Nemožno teda prisvedčiť ani argumentácii sťažovateľa, pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný ústavne nekonformný výklad dotknutých zákonných ustanovení.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V okolnostiach prípadu sa najvyšší súd vyjadril ku najdôležitejšej právnej otázke, a to či sťažovateľovi vznikol nárok na odpočet dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) v spojení s ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty, opierajúc svoj záver o skutkový stav zistený a ustálený daňovými orgánmi, z ktorého bez pochybností vyplynulo, že miesto dodania

tovaru, ktorého sa odpočet dane týkal, sa nenachádzalo v tuzemsku, ale v Belgicku, resp. v Holandsku. Uvedenú skutočnosť ani sťažovateľ relevantným spôsobom nespochybňoval, namietal len nesprávne právne posúdenie veci, poukazujúc na to, že „*dodávateľia tovaru boli platiteľmi DPH, tovar dodali a účtovali... sami priznali daňovú povinnosť voči štátnemu rozpočtu z týchto obchodov*“, a za tento nadobudnutý tovar zaplatil cenu vrátane DPH, čo má svedčiť o jeho dobromyseľnosti. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľom uvádzané námietky proti právnemu posúdeniu veci najvyšším súdom nie sú dostatočné na to, aby mohli v danej veci odôvodniť revidovanie právnych záverov najvyššieho súdu z dôvodu, že sa v posudzovanej veci dopustil zjavného právneho omylu, ktorý by viedol k ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého rozsudku. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom ako právny názor najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

Ústavný súd oboznámením sa s vecou sťažovateľa dospel k záveru, že všeobecné súdy dostatočne preskúmali dodržanie zásad daňového konania, najmä či daňové orgány dbali na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňového subjektu, ako to vyplýva z § 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“), a osobitne či v rámci daňovej kontroly bolo umožnené sťažovateľovi vyjadriť sa a namietať správnosť zistení daňových orgánov, pričom po vyhodnotení administratívneho spisu poukázali na postup daňového orgánu v súvislosti s prerokovaním protokolu o daňovej kontrole.

Tieto závery potvrdzuje aj obsah sťažnosti, v ktorej sťažovateľ v podstate opakuje tie isté výhrady, ktoré namietal už v správnom súdnictve a ktoré najvyšší súd (a pred ním krajský súd) vyhodnotil ako neopodstatnené z hľadiska možného vyslovenia nezákonnosti

napadnutých rozhodnutí správcu dane a žalovaného. Napriek sťažovateľom tvrdenej neodôvodnenosti a nepreskúmateľnosti namietaného rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd nezistil porušenie procesnoprávných zásad vyplývajúcich zo základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy či práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom súdnom konaní. S prihliadnutím na to, že najvyšší súd v sťažovateľovej kauze interpretoval na túto vec sa vzťahujúce ustanovenia zákona o správe daní a poplatkov a zákona o dani z pridanej hodnoty ústavne konformným spôsobom, pričom v konaní o sťažovateľovej správnej žalobe podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku svojím rozsudkom poskytol jeho základnému právu na prieskum zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva ochranu v požadovanej kvalite, rozsudkom najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu bola podľa názoru ústavného súdu poskytnutá sťažovateľovi dostatočná a ústavne konformná odpoveď na ním formulované námietky. Vychádzajúc z už uvedeného, ako aj s prihliadnutím na to, že sťažovateľ v podstate ani neargumentoval porušením záruk spravodlivého procesu v konaní pred najvyšším súdom, nemohlo napadnutým rozsudkom dôjsť k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Rovnako ako v prípade namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd nezistil ani porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

Uplatňovanie práva na účinný prostriedok nápravy vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí totiž nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver a ostatní* proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, sp. zn. IV. ÚS 325/2011 a sp. zn. I. ÚS 538/2013). Účinnosť právneho prostriedku nápravy nie je závislá ani na istote na priaznivom výsledku konania a samotná skutočnosť, že

v konkrétnom prípade sťažovateľovi nebola na základe inak účinného prostriedku nápravy poskytnutá náprava vôbec, resp. v dostatočnej miere, ešte nie je dostatočná pre záver, že sťažovateľovi nebol daný k dispozícii účinný prostriedok nápravy porušenia daného práva [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, bod 122, alebo rozsudok ESLP Gordon-Krajcer proti Poľsku zo 7. 7. 2009, č. 5943/07, body 32 – 34].

Citovaná judikatúra ESLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje, a keďže ústavný súd zistil, že k porušeniu práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, nemohol dospieť ani k záveru, že by najvyšší súd porušil sťažovateľovo právo zaručené čl. 13 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý ústavne konformným spôsobom potvrdil odvolaním sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu, nemôže predstavovať porušenie zákazu odmietnutia spravodlivosti v takom zmysle, ako to sťažovateľ namietal. Ústavný súd uvádza, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore. Tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľa (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Za týchto okolností bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2014